Het geheime dagboek van Emma M. Lion

Deel 2

Het geheime dagboek van Emma M. Lion

2

Beth Brower

Vertaald door Lidwien Biekmann

2026 Prometheus Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *The Unselected Journals of Emma M. Lion, Vol. 2*
© 2019 Beth Brower
© 2026 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Lidwien Biekmann
Omslagontwerp Studio Rubio en Selena Vandamme
Zetwerk Mat-Zet bv
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6249 8

Emma M. Lion
draagt haar dagboeken op aan eenieder die zo
stoutmoedig is om ze te lezen
Ze begrijpt hoe verleidelijk dat kan zijn

EERDER GENOEMDE INTERESSANTE PERSONAGES

Emma M. Lion – *Ikzelf, uiteraard. Verbannen naar de zolder.*

Archibald Flat – *Oplichter, dief, schurk. Plaag der mensheid.*

Nicht Matilde – *Archibalds oudere zus. Draak van een mens.*

Lady Eugenia Spencer – *Formidabele tante. Loyaal maar niet hartelijk.*

Damian Spencer – *Oudere neef die zich verbergt op het Continent.*

Arabella Spencer – *Hemelse godin. Schitterende schoonheid. Bondgenote.*

Parian – *Bediende, Butler, Onuitstaanbare man. Aartslui.*

Agnes – *Dienstmeisje, kokkin. Onderbetaald. Merkwaardige meningen. Schots. Fantastisch.*

De Huurder – *Groot mysterie.*

Young Hawkes – *'Magnifieke Nigel Hawkes'. Onze onwaarschijnlijke predikant.*

Hertog van Islington – *De hertog. Goed opgeleid, geloof ik.*

De Romein – *De buurtgeest van St. Crispian's, nog niet met eigen ogen aanschouwd.*

Mary Bairrage – *Geweldig maatje. Mede-overlevende van Fortitudo, Voorbereidingsschool voor meisjes.*

Jack Hollingstell – *Echte naam? Denk het niet. Mary's zogenaamde neef.*

Saffronia March – *Oude vriendin. Kunstschilder. Schildert momenteel in Italië.*

Evelyn Stuart – *Maxwells oudere broer.*

Maxwell Stuart – *31 januari 1861 – 27 juli 1880*

1 mei

Tante Eugenia's verordening lag ongeduldig te wachten toen ik vanmorgen wakker werd.

> *Emma,*
>
> *Hierbij je visitekaartjes. Draag ze altijd bij je voor het geval ik ze nodig heb. Vervoeg je morgenochtend om elf uur bij mij voor de bespreking van de sociale verplichtingen die ik je wil opleggen. Wees gewaarschuwd.*

Wat je ook van Lady Eugenia Spencer kunt zeggen: als ze je leven reorganiseert, gebeurt dat nooit achter gesloten deuren. Je wordt uitgenodigd om getuige te zijn van haar machinaties. Zelfs als je daarmee een perfect beeld krijgt van je eigen ondergang.

Mijn vader gebruikte een term die in bokskringen gangbaar was. 'Je moet in topvorm zijn, Emma, wat er ook gebeurt. In het leven draait het er vooral om dat je overal op voorbereid bent.' En dus bereidde ik me bij de start van mijn strenge sociale verplichtingen voor op de boksring door een vroege ochtendwandeling te maken.

Ik liep door de Diagonal en vervolgens door Traitors Road. Het was heel stil, maar toen ik aan het eind van Traitors was, kwam ik een andere eenzame wandelaar tegen. Geheel volgens de ongeschreven regels van St. Crispian's wachtte ik tot hij mij het eerst begroette.

'Juffrouw Lion.' Zijn haar was verwaaid in de wind, zijn lichte ogen waren een beetje rood.

'Young Hawkes. Bent u al lang op?'

'Al de hele nacht. Ik ben nu weer op weg naar huis.'

Ik wist niet wat een sociaal gewenste reactie was wanneer een predikant vertelt dat hij de hele nacht op is geweest, dus ik zei: 'Ik hoop dat u iedereen van tafel hebt gespeeld.'

Hij begon te knikken, maar hield daar abrupt mee op en hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik was bij een sterfbed, juffrouw Lion, niet in een gokpaleis.'

Ik wist niet of dit louter informatie was of een morele berisping, dus ik gaf geen antwoord.

'Hoe aangenaam dat laatste ook geweest zou zijn,' voegde hij eraan toe. Hij keek om zich heen en toen hij niemand zag, keek hij me aan met een blik die – zelfs voor een geestelijke – heel ernstig was en zei: 'Juffrouw Lion, mag ik van de gelegenheid gebruikmaken om tegen u te zeggen dat ik enigszins op de hoogte ben van uw situatie. Uw neef…'

'Archibald?'

'Ja. Hij bezoekt mijn zondagse dienst niet vaak, maar om de een of andere reden denkt hij dat je in de anglicaanse kerk kunt biechten.'

'Wat katholiek van hem.'

Hawkes' glimlach was als de flakkering van een kaars. 'Inderdaad. En ik honoreer dat. Ik heb zelfs een hokje in de achterkamer ingericht dat hij mag gebruiken.'

Bewonderenswaardig genoeg kon ik mijn lachen inhouden.

‘Laat ik u alleen zeggen,’ ging hij verder, ‘dat ik op de hoogte ben van de netelige positie waarin hij u heeft gebracht met betrekking tot uw financiële zekerheid. Ik twijfel niet aan uw vermogen om te corrigeren wat correctie behoeft, maar als u op enigerlei wijze hulp nodig hebt…’

Dit aanbod kwam onverwacht. ‘Ik… wij… Lapis Lazuli House is verhuurd en ik denk dat de eh… situatie wel opgelost wordt. Maar bedankt. Misschien een stevig potje whist in de Cleopatra en een fikse borrel, mocht de nood aan de man komen,’ zei ik voor de grap.

‘U zegt maar wanneer,’ antwoordde Hawkes, en dat vage glimlachje speelde weer om zijn mond. ‘Uw neef is heel trots op het litteken dat u hem heeft bezorgd. Hij laat me er bij elke gelegenheid naar kijken, hij is ervan overtuigd dat het steeds erger wordt.’

‘En ik maar denken dat er altijd een gordijntje in een biechtstoel hangt,’ zei ik met een beschaamde blos op mijn wangen.

‘Klopt, ik heb er een laten ophangen. Uw neef biecht eerst zijn eigen zonden op, daarna die van u – een veel langere lijst – en vervolgens schuift hij het gordijntje opzij zodat ik het litteken op zijn voorhoofd kan inspecteren.’

‘Hij biecht mijn wát op?’

‘Vreest niet, juffrouw Lion…’ – Hawkes trok een wenkbrauw op – ‘…u bent inmiddels een van mijn favoriete parochianen geworden. Uw zonden zijn werkelijk wonderbaarlijk. Ik wens u een prettige ochtend.’

En toen liep hij door.

Ik vervolgde de weg naar huis met een gevaarlijke mengeling van verbazing en wraakzucht. Als neef Archibald niet op bezoek zou zijn geweest bij zijn zus Matilde, zou ik stante pede een moord aan mijn kerfstok toevoegen. Eens kijken of hij dan nog steeds in staat zou zijn om iets op te biechten. Maar aangezien hij momenteel niet in Londen is, hou ik het maar bij boosaardige gedachten.

Later

Ik ben zojuist teruggekeerd van de thee. Ik dien onmiddellijk in dienst te treden. Mijn heerlijke, eenzame aprilmaand is een herinnering waarmee ik me moet troosten gedurende de meiavonden van Het Seizoen in Londen.

'Hier is je agenda voor de maanden mei en juni, Emma. Lees goed door.' Tante Eugenia overhandigde me de agenda als een strenge generaal die orders uitdeelt. We zaten weer in de Eerste Salon. Dat was een teken dat ik nog steeds bij haar in de gunst was. 'Je gaat een paar informele bijeenkomsten hier in Spencer House bijwonen, te beginnen met een theevisite van enkele uitverkoren vrienden, een exclusief diner op zaterdag, en een kaartavond op de twaalfde. Nadat ik je bij die drie gelegenheden heb geobserveerd, zal ik bepalen of je klaar bent voor het bal van Lady Salisbury op vrijdag de vijfentwintigste.' Ze leunde naar voren en keek me nauwlettend aan om te zien of ik me door dit plan de campagne liet intimideren. Ik gaf geen krimp.

‘Mag ik misschien een scone, tante?’

‘Je mag eten als ik je te eten geef.’

‘U bent uw roeping misgelopen, tante,’ verzuchtte ik. ‘U had sergeant-majoor moeten worden.’

‘Niet zo brutaal, alsjeblieft. Goed, morgen is je garderobe klaar. Zal ik die hierheen laten sturen of naar Lapis Lazuli House?’

‘Lapis Lazuli, alstublieft.’

‘Zoals je wilt.’ Ze maakte een vaag gebaar in mijn richting. ‘Ik hoop dát nooit meer te hoeven zien.’

‘Hebt u het over mijn kleren of over mij?’

‘Allebei. Verbrand die kleren en hervorm je karakter. En wel onmiddellijk.’

Ik kon het niet laten om daar als volgt op te reageren: ‘De tijden zijn toch wel veranderd, tante. Vroeger zouden ze de kleren hebben hervormd en de heksen hebben verbrand.’

Ik zou zweren dat ik het begin van een glimlachje zag terwijl ze zei: ‘Drink je thee op, neem een scone, en dan wegwezen.’

2 mei

Ik zat aan mijn bureau met een kopje thee en de ramen wijd open. Ik herlas het derde bedrijf van *The Tempest* toen ik de Huurder zijn zolderkamer hoorde binnenkomen. Hij liep door de kamer, trok laden open, rommelde wat alsof hij iets zocht, waarna ik zijn voetstappen naar de westelijke zolderkamer hoorde gaan. Toen hij weer terugkwam, mompelde hij iets wat klonk als een vloek, wat de muur kon bevestigen noch ontkennen. Daarna ging hij aan zijn bureau zitten, dat zich, voor zover ik kan nagaan, precies aan de andere kant van de muur bevindt, tegenover het mijne.

Wat een tragisch stel zijn wij toch, zoals we daar op onze respectievelijke zolderkamers zitten te krabbelen.

Ik hoorde het geluid van zijn stoelpoten die over het hout schraapten en toen gebeurde er iets wat ik totaal niet had verwacht. Door het kiertje tussen de twee planken net iets links van mijn bureau, waar 's avonds licht doorheen schijnt, kwam een opgevouwen stukje papier.

Men wordt niet vaak getrakteerd op een intrigerende gebeurtenis. Maar dat was wat er nu gebeurde.

Ik bleef wel een minuut bewegingloos afwachten voordat ik mijn hand uitstak en het papiertje uit de muur trok.

Er stond iets op:

WE HEBBEN MUIZEN.

Ik staarde naar wat hij had opgeschreven. Ik had nooit eerder iemand op deze manier ontmoet, dus ik was niet op de hoogte van de gebruikelijke etiquette voor de communicatie via een muur. Nadat ik daar even over had nagedacht, pakte ik een vel papier uit mijn bureaula en scheurde er een klein stukje af.

Dat klopt.

Ik wilde het niet doen voorkomen dat ik me bij die situatie wilde neerleggen, dus ik scheurde nog een stukje af en voegde eraan toe:

Ik heb alles al geprobeerd.

Ik vouwde deze missiven op, duwde ze half door het kiertje tussen de planken en wachtte af. Ze verdwenen, en daarna hoorde ik dat de Huurder iets opschreef. Toen er weer een briefje verscheen, trok ik het door de muur naar me toe.

ALLES?

Waarop ik antwoordde:

Vallen, gif, gaten dichtstoppen, en – op aandringen van mijn dienstmeisje – een fles gevuld met broodkruimels in de hoop ze daarin te lokken, ze vet te mesten, en ze in de tuin te vermorzelen.

Onze muizen blijken te ontwikkeld te zijn voor zo'n plan. Helaas.

Ik vouwde het briefje op en stak het door de kier. Nadat ik tot tien had geteld, werd er aan de andere kant van de muur gelachen en vervolgens kwam er een nieuw bericht.

ZOU IK EEN ONFEILBARE OPLOSSING VOOR ONS DILEMMA MOGEN VOORSTELLEN?

Graag. Met uitzondering van het platbranden van Lapis Lazuli House mag u alles proberen.

Hij reageerde niet.

Het was allemaal heel erg Pyramus en Thisbe.

Misschien ga ik dat kiertje toch maar niet dichtstoppen.

3 mei

Mijn complete bestelling van Madame Tasset werd halverwege de ochtend afgeleverd. Het is bij nader inzien een indrukwekkende hoeveelheid kleding. Agnes stond er met open mond naar te kijken.

'Waar gaat u dat allemaal laten, juffrouw Lion?'

'In de westelijke zolderkamer. Ik heb een oude kledingkast uitgeruimd waar het meeste wel in past.'

'Wat zult u er beeldschoon uitzien,' zei ze, en ze streelde verlangend over een van mijn middagjurken.

'Van een meisje dat eruitziet alsof ze aalmoezen nodig heeft tot een meisje dat eruitziet alsof ze die ruimhartig heeft gekregen.'

'Aye, zo'n meisje zou ik ook wel willen wezen,' zei Agnes.

'Aye, wat je zegt. Help je me even de dozen naar boven te brengen? Ik moet over een uur op theevisite bij mijn tante, dus ik moet opschieten.'

Later

De thee was oninspirerend. Ik weiger deze middag in mijn dagboek te vereeuwigen.

Hoewel het heerlijk was om Arabella weer te zien. We wisselden regelmatig veelbetekenende blikken uit, de hare geamuseerd, de mijne lijdzaam.

'Ik heb wel een paar vrienden in Londen die je vast